

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקד

פרשת ויצא

מבאר בלשון הקדש עם פירוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ה' - חלק כ"ה

קונטרס 145

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלימא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דרך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויביו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן כלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כרחי נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות ...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

200 ספרים על הזהר ומתבי האריז"ל

שְׂדוּצָאנוּ לְאוֹר בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם:

- [illegible]

ונתן עצות רעות להרע לנפש האדם.

ורחל פחדה, משום שנתן עצה להרע ליעקב, ובשביל בןיון עבודה וזה שמה אותם תחתיה עד שאין יכולים לדבר. שהרי כשהוא מתקן לדבר, מכבדים ומרביצים לפניו. וכעת מה כתוב? ותשב עליהם. וזכר ונקבה היו, ועבודות רבות עושים טרם מדברים. ומשום כך התעכב לכן שלשה ימים, שלא ידע שברח יעקב, שכתוב ויגד ללבן ביום השלישי כי ברח יעקב.

ואמר רבי יהודה, הזמן עצמו בשלשה דברים: הזדרז בכל הכשפים שהיו לו, והזדרז בכלי זין כדי לאבד אותו מן העולם, שכתוב (דברים כו) ארמי אבד אבי. כיון שראה הקדוש ברוך הוא שרצה לאבד את יעקב, מה כתוב? השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב עד רע. והינו שכתוב יש לאל ידי לעשות עמכם רע. במה בטח? בכשפים שהיו בידו. בא ראה, לכן הלך ביום אחד הדרך שהלך יעקב שבעה ימים כדי לעקר אותו מן העולם. אחד על שהלך, ואחד על אותם התרפים. ואף על גב שרחל היא שעשתה כדי לעקר את אביה מאחרי עבודה וזה - נענשה שלא גדלה את בנימין, ולא עמדה עמו שעה אחת בשביל הצער של אביה, אף על גב שהתכננה לטוב. רבי יצחק אומר, כל אותה התקכה שהיתה ליעקב עם לבן, החזיר לו ללבן להודות לקדוש ברוך הוא, שכתוב ראה אלהים עד ביני וביניך. בא ראה, כתוב אלהי אברהם ואלהי נחור ישפטו בינינו. חזר אותו הרשע לתקלתו.

תשכח עבדתא דאצטריך דירפון מינה אלא האי. ואיהו מליל תדיר, ויהיב עיטין ביטין לאבאשא לנפשיה דבר נש.

ורחל דחילת, בגין דיהב עיטא לאבאשא ליה ליעקב, ובגין בזיונא דעבודה וזה, שוי לון תחותה, עד דלא יכיל למללא. דהא כד איהו מתתקן למללא, מכבדין ומרביצין קמיה, והשתא מה כתיב, (בראשית לא) ותשב עליהם. דבר ונוקבא הוו, ופולחנין סגיאיין קא עבדין לון עד לא ממללן. ובגיני כך אתעפב לבן תלת יומין, דלא ידע דערק יעקב, דכתיב, (שם) ויגד ללבן ביום השלישי כי ברח יעקב.

ואמר רבי יהודה, זמין גרמיה בתרין מלין, אזדרז בכל חרשין דהיה ליה ואזדרז בזינין, בגין לאובדא ליה מן עלמא, דכתיב (דברים כו) ארמי אבד אבי. כיון דחמא קדשא בריך הוא, דבעא לאובדא ליעקב. מה כתיב, (בראשית לא) השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב עד רע. והיינו דכתיב, (שם) יש לאל ידי לעשות עמכם רע. במה אתרחיין, בתרשין דהוו בידיה.

הא חזי, לבן אזל פיומא חד, ארח שבעה ימים דאזל יעקב, בגין לאעקרא ליה מן עלמא. חד, על דאזל. וחד, על אינון תרפים. ואף על גב דרחל איהי עבדת לאעקרא ליה לאביה מבתר עבודה וזה, אתענשת. דלא רביאת ליה לבנימן, ולא קיימא בהדיה שעטא חדא, בגין צערא דאביה, אף על גב דאתפונת לטב.

רבי יצחק אומר, כל ההיא תוכחתא דהיה ליה ליעקב בלבן. אהדר ליה ללבן,

לאודאה ליה לקודשא בריך הוא, דכתיב (בראשית לא) ראה אלהים עד ביני

בין שאמר אלהי אברהם, חזר ואמר ואלהי נחור.

וישבע יעקב בפחד אביו יצחק. מה הטעם בפחד יצחק ולא באלהי אברהם? אלא שלא רצה להטריח את הזמין בשביל לבן, ולא עוד, אלא שלא צריך לאדם - אף על גב שגשבע באמת - להשבע במקום העליון של הכל. אמר רבי יוסי, ודאי לקיום (ולשבותה) פראוי נשבע כך יעקב, וכך ראוי. ויעקב השגיח בדבר. אמר, הרי הוא אמר אלהי אברהם, ועוב את אבא. אני אשלים את הכל. מיד - וישבע יעקב בפחד אביו יצחק. דבר אחר, להכליל בדיון, לעמד על לבן.

השלמה מההשמות (בין סימן נא - נב)

רעיא מהימנא פתח רבי שמעון השייך לרף קס"ה ע"א אצל ויעקב הלך תמצא בחלק ג' דף רכ"ה ע"ב (עד כאן מההשמות)

ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים. רבי אבא פתח ואמר, (בראשית ה) זכר ונקבה בראם וגו'. כמה יש לנו להסתכל בדברי התורה. אוי להם לאותם אטומי הלב וסתומי העינים. הנה התורה קוראת לפניהם, (משלי ט) לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי. מי פתי יסר הנה. חסר לב אמרה לו, ואין מי שישגיח.

בא ראה, בפסוק הנה יש סודות עליונים, הוא בפנים והוא בחוץ. זכר ונקבה בראם, נשמע לצורה הזו ונשמע לצורה הזו, ונשמע שהשמש והלכנה הם בחבור אחד, שכתוב בראם, כמו שנאמר (חבקוק א) שמש ירח עמד זבלה. ונשמע שאדם וחוה נבראו יחד.

שמש ירח עמד זבולה. (חבקוק ג)

וביניך. תא חזי, כתיב, (בראשית לא) אלהי אברהם ואלהי נחור ישפטו בינינו, אהדר יהוא רשע לתקליה, בין דאמר אלהי אברהם, אהדר ואמר ואלהי נחור. (דף קס"ה ע"א).

וישבע יעקב בפחד אביו יצחק, (בראשית לא) מאי טעמא בפחד יצחק, ולא באלהי אברהם. אלא, דלא בעא לאטרחא לימינא בגיניה דלבן. ולא עוד, אלא דלא לבעי ליה לאיניש, אף על גב דאומי בקושטא, לאומא באתר עלאה דכלא.

אמר רבי יוסי, ודאי לקיומא (ס"א לאומא) פדקא יאות, אומי יעקב כך, והכי אתחזי, ויעקב אשגח במלה, אמר, הא איהו אמר אלהי אברהם, ושבק לאבא, אנא אשלים פלא, מיד וישבע יעקב בפחד אביו יצחק. דבר אחר, לאתפללא בדינא, למיקם עליה דלבן.

השלמה מההשמות (בין סימן נא - נב רעיא מהימנא פתח רבי שמעון השייך לרף קס"ה ע"א אצל ויעקב הלך תמצא בחלק ג' דף רכ"ה ע"ב (עד כאן מההשמות)

ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים. (בראשית לב) רבי אבא פתח ואמר, (בראשית ה) זכר ונקבה בראם וגו', כמה אית לן לאסתפללא במלי דאורייתא. ווי לון לאינן אטימי לבא וסתמיין עיינין, הא אורייתא קארי קמיהו, (משלי ט) לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי. (שם) מי פתי יסור הנה חסר לב אמרה לו, ולית מאן דישגח. הא חזי, האי קרא, אית ביה רזין עלאין, איהו לגו, ואיהו לבר. זכר ונקבה בראם, אשתמע להאי גוונא, ואשתמע להאי גוונא. ואשתמע דשמשא וסיהרא בחבורא חדא אינון, דכתיב בראם. כמה דאת אמר, (חבקוק ג)

בְּזוּג אֶחָד, וְכִינן שְׁנַמְצָאוּ בְּזוּג
אֶחָד, מִיַּד וַיִּבְרַךְ אֹתָם, שְׁאִין
הַבְּרָכָה שׁוּרָה אֶלָּא בְּמָקוֹם
שְׁנַמְצָאִים זָכָר וּנְקֵבָה.

בֹּא רָאָה, כְּשִׁינָא יַעֲקֹב לְלַכַּת
לְחָרָן, הָיָה לְבָדוֹ, שְׁלֹא נִשָּׂא, מֵה
כְּתוּב? וַיִּפְגַּע בְּמָקוֹם וְגו', וְלֹא
הִשְׁבִּיכוּ לוֹ אֶלָּא בְּחִלּוֹם. כַּעַת
שְׁנִשָּׂא, וְהָיָה בֹּא עִם כָּל
הַשְּׁבָטִים, כְּכִיכּוֹל הַמַּחֲנוֹת
הַעֲלִיּוֹנִים פָּגְשׁוּ בוֹ וְהִתְחַנְּנוּ לוֹ,
שְׁכָתוֹב וַיִּפְגְּעוּ בוֹ. הֵם חֲזָרוּ
לְהַפְגֵּשׁ בוֹ. בְּרֹאשׁוֹנָה - וַיִּפְגַּע
הוּא בְּמָקוֹם, וְכַעַת הֵם - וַיִּפְגְּעוּ
בוֹ.

מִשׁוֹם שְׁבִשְׁבִיל יַעֲקֹב וּבִאֹתָם
הַשְּׁבָטִים הֵם מְשָׁקִים, מִן הַמִּים
שֶׁל הַיָּם הַגָּדוֹל. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא
בְּרֹאשׁוֹנָה בְּלִילָה בְּחִלּוֹם, וְכַעַת
בְּמִרְאָה הַעֵין וּבִיּוֹם. זֶהוּ שְׁכָתוֹב
וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב כְּאֶשֶׁר רָאָם מַחֲנֶה
אֱלֹהִים זֶה וְגו'.

בְּמָה הִכִּיר אוֹתָם? אֶלָּא רָאָה
שֶׁהֵם הָיוּ אוֹתָם שְׂרָאָה בְּחִלּוֹם,
מִשׁוֹם כִּךְ קָרָא לָהֶם מַחֲנֵי, וּמַחֲנוֹת
שְׁנִרְאוּ לְמִטָּה. לְמָה נִתְּגַלּוּ לַפֶּגֶשׁ
אוֹתוֹ? אֶלָּא הִשְׁכִּינָה הַלֵּכָה אֵלָיו
לְטַל אֶת בֵּיתוֹ, וּמִצָּפָה לְבִנְיָמִן
לְטַל אֶת הַבֵּית עִם יַעֲקֹב כְּרֹאִי,
וְאִז כְּתוּב וְשֵׁב יַעֲקֹב וְשָׁקַט
וַיִּשְׁאֲנָן וַאֲזַן מִחֲרִיד. בְּרוּךְ ה'!
לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

סִתְרֵי תוֹרָה

וְזָרַח הַשֶּׁמֶשׁ וּבֹא הַשֶּׁמֶשׁ. מֵה
רָאָה שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ שְׂרֹאשִׁית סִפְר
הַחֻקִּים שְׁלוֹ הוּא מְכֻאָן? אֶלָּא,
אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר, הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה
הִקִּים אֶת הַסִּפֵּר הַזֶּה עַל שְׁבָעָה
הַבָּלִים, וְהָעוֹלָם עוֹמֵד עֲלֵיהֶם.

וְאִשְׁתַּמַּע, דָּאָדָם וְחִוָּה כְּחֹדָא אֶתְבְּרִיאוּ,
בְּזוּגָא חַד. וְכִינן דְּאִשְׁתַּפְּחוּ בְּזוּגָא חַד, מִיַּד
וַיִּבְרַךְ אֹתָם. דְּלִית בְּרִכְתָּא שְׂרִיא, אֶלָּא בְּאִתְר
דְּאִשְׁתַּפְּחוּ דְּכָר וְנוֹקְבָא.

הָא חֲזִי, כִּד נָפַק יַעֲקֹב לְמִיְהוּדָה לְחָרָן,
בְּלַחֲדוּי הָוָה, דְּלֹא אִינְסִיב. מֵה כְּתִיב,
(בְּרֹאשִׁית כח) וַיִּפְגַּע בְּמָקוֹם וְגו', וְלֹא אֶתִּיבּוּ לִיה
אֶלָּא בְּחִלְמָא, הַשְּׁתָא דְּאִנְסִיב וְהָוָה אֶתִּי
בְּכִלְהוּ שְׁבָטִין. כְּכִיכּוֹל מְשָׁרְיִין עֲלֵאִין, פָּגְעִין
בֵּיה, וְאִתְחַנְּנוּ לִיה. דְּכְתִיב וַיִּפְגְּעוּ בוֹ, אִינוּן
אֶהְדְּרוּ לְמַפְגַּע בֵּיה. בְּקִדְמִיתָא אִיהוּ וַיִּפְגַּע
בְּמָקוֹם, הַשְּׁתָא אִינוּן וַיִּפְגְּעוּ בוֹ.

בְּגִין דְּבִגְיָנִיה דִּיעֲקֹב וּבִאֲינוּן שְׁבָטִין,
אֶתְשַׁקְּיִין אִינוּן מִמֵּיא דִּימָא רַבָּא. וְלֹא
עוֹד, אֶלָּא בְּקִדְמִיתָא בְּלִילָה בְּחִלְמָא. הַשְּׁתָא
בְּחִיזוּ דְּעִינָא, וּבִימָמָא. הָדָא הוּא דְּכְתִיב,
(בְּרֹאשִׁית לב) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב כְּאֶשֶׁר רָאָם מַחֲנֶה
אֱלֹהִים זֶה וְגו'.

בְּמָה (דף קסה ע"ב) אֶשְׁתַּמּוּדַע לוֹן, אֶלָּא חֲמָא,
דְּאִינוּן הָוּ, אִינוּן דִּחְמָא בְּחִלְמָא,
בְּגִינִי כִךְ קָרָא לוֹן מַחֲנֵים, מְשָׁרְיִין דְּאִתְחַזּוּ
לְעִילָא, וּמְשָׁרְיִין דְּאִתְחַזּוּ לְתַתָּא. אֲמָאי
אֶתְגַּלִּיאוּ לְמַפְגַּע לִיה. אֶלָּא שְׁכִינְתָּא אֲזֵלָא
לְגַבְיָה, לְנִטְלָא לְבִיתִיה. וּמַחֲכָא לִיה לְבִנְיָמִן,
לְנִטְלָא בֵּיתָא עֲמִיָּה דִּיעֲקֹב כְּדָקָא יָאוּת. וְכִדִּין
כְּתִיב, (יִרְמְיָה מו) וְשֵׁב יַעֲקֹב וְשָׁקַט וַיִּשְׁאֲנָן וַאֲזַן
מִחֲרִיד. בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. (ע"כ פֶּרֶשׁת)

ויצא

סִתְרֵי תוֹרָה

וְזָרַח הַשֶּׁמֶשׁ וּבֹא הַשֶּׁמֶשׁ. (קהלת א) מָאי קָא חֲמָא שְׁלֹמֹה
מְלָכָא, דְּשִׁירוּתָא דְּסִפְרָא דִּחְכְּמָתָא דִּילִיָּה מְהֻבָּא אִיהוּ. אֶלָּא אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר, שְׁלֹמֹה
מְלָכָא הָאִי סִפְרָא, אוֹקִים לִיה עַל שְׁבָע הַבָּלִים, וְעֲלִמָּא קָאִים עֲלֵיהוּ.

והם העמודים והתומכים, קיום העולם. שמשום כך נקראו הקבלים: (ס"א) בהכל זה שיוצא מפיו של אדם ומתקדם בו, והתעוררו החברים אין העולם מתקדם אלא בהכל פיהם של תינוקות של בית רבן. דבר אחר, על שלשה דברים העולם עומד, על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים. התורה - זה יעקב, העבודה - זה יצחק, גמילות חסדים - זה אברהם. שלשה דברים אלו הם עמודים עליונים, שלשה מן שבעה הקבלים) מה הגוף אינו מתקיים בלי הכל - אף כך העולם אינו מתקיים אלא על ההקבלים שאמר שלמה המלך, והם שבעה, שכתוב הכל הקבלים אמר קהלת הכל הקבלים הכל הקבל. הרי שבעה.

ואם תאמר, אם כך שאותן מרגליות טובות שהעולם עומד עליהם, הנה במקום אחר כתוב הקבלים רעים, והן חרבן העולם, כמו (קהלת ו) זה הכל ויחלי רע הוא. זה הכל ורעות רות. אלא ודאי (אלי), אף על גב ששבעה ההקבלים הללו, שהם קדושים, קיום העולם, יש כנגדו אלו שבעה הקבלים שכל דיני העולם יוצאים ומתפשטים (הקבלים) אחרים, והכל קיום של הגלות (של העולם), משום שיש באלו שבעה הקבלים שכל דיני העולם יוצאים ומתפשטים ממנו) ונקראים הקבלים אחרים להלקות בני אדם ולתקנם שילכו בדרךך ושרה, ונקראים הכל ששורה בהם חלי רע, הכל שהוא רעות רות. והם הקיום [של העולם] שבגללם בני אדם הולכים בדרך ישר ופועלים מהקדוש ברוך הוא, ועל כן רבים הם ההקבלים שמתפשטים משבעה הללו.

והראשית שהוא אמר, סוד השמש, שהוא הכל שמקום את העולם, והוא הסוד להכניס את האדם לתוך האמונה העליונה של הקדוש ברוך הוא. ומשום כך, כל מה שתחת הדרגה הזו אינו סוד האמונה, ועל כן כתוב (שם) ואין יתרון תחת השמש, בכל אשר נעשה תחת השמש, שהרי מתחת לזה לא צריך להדבק.

ואינו עומדין וסמכין, קיימא דעלמא. דבגין כך אקרון הקבלים, (ס"א) כהאי הכל דנפיק משומיה דבר נש ואתקנים ביה ואתערו חבריהו אין העולם מתקנים אלא בהכל פיהם של תינוקות של בית רבן. דבר אחר על שלשה דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים. התורה דא יעקב העבודה דא יצחק גמילות חסדים דא אברהם. שלשה דברים אלו אינו סמכין עליון תלתא מן שבעה הקבלים) מה גופא, לא אתקניין בלא הכל, אוף הכי עלמא, לא אתקנים אלא על הקבלים דאמר שלמה מלכא. ואינון שבעה, דכתיב, (קהלת א) הכל הקבלים אמר קהלת הכל הקבלים הכל הקבל, הא שבע.

ואי תימא, אי הכי דאינון מרגלאן טבאן דעלמא קיימא עלייהו, הא כאתר אחרא כתיב הקבלים בישינ, ואינון סתירי דעלמא, כגון (קהלת ו) זה הכל ויחלי רע הוא. (קהלת ד) זה הכל ורעות רות. אלא ודאי (אלי) אף על גב דהגו שבעה הקבלים, דאינון קדישין קיימא דעלמא, אית לקבל הגי ז' הקבלים דכל דינין דעלמא (מנייהו) נפקין, ומנייהו מתפשטין. (הקבלים אחרנין ובלא קיימא דגלותא (ס"א) דעלמא) בגין דאית כהני שבעה הקבלים דכל דינין דעלמא נפקין ומתפשטין מיניה) ואקרון הקבלים אחרנין, לאלקאה בני נשא, ולאתקנא לון דיהכוו בארץ מישר, ואקרון הכל דשריא בהו חלי רע, הכל דאיהו רעות רות. ואינון קיימא (דעלמא). דבגנייהו בני נשא אזלין בארץ מישר ויחילו מקדשא ברין הוא, ועל דא סגי אין אינון הקבלים דמתפשטין מהני שבע.

ושירותא דאיהו אמר, רזא דשמשא, דאיהו הכל, דקיים עלמא, ואיהו רזא לאעלא בר נש לגו מהימנותא עלאה דקדשא ברין הוא. ובגין כך, כל מה דתחות האי דרגא, לאו איהו רזא דמהימנותא, ועל דא כתיב, (קהלת ב) ואין יתרון תחת השמש (קהלת ט) בכל אשר נעשה תחת השמש, דהא תחות האי לא אצטרף לאתדבקא.

אדם הולכים בדרך ישר ופועלים מהקדוש ברוך הוא, ועל כן רבים הם ההקבלים שמתפשטים משבעה הללו.

והראשית שהוא אמר, סוד השמש, שהוא הכל שמקום את העולם, והוא הסוד להכניס את האדם לתוך האמונה העליונה של הקדוש ברוך הוא. ומשום כך, כל מה שתחת הדרגה הזו אינו סוד האמונה, ועל כן כתוב (שם) ואין יתרון תחת השמש, בכל אשר נעשה תחת השמש, שהרי מתחת לזה לא צריך להדבק.

השמש והלכנה הם אחד בלי פרוד. ואף על גב שהלכנה היא תחת השמש, הכל הוא שמש בלי פרוד, ותחת לזה הכל הוא רעות רוח ואסור להדבק בו.

ויצא יעקב, בקשר של הסתום, מתוך הסתר הסתום יוצא, זהר האספקלריה המאירה כלולה משני גוונים שמתחברים יחד. כיון שאלו נכללו זה עם זה, נראים בו כל הגוונים. הוא ארגמן. כל מראה האורות כלולים בו. רצוא ושוב, אותם האורות לא מתעכבים לראות, חבור אחד הם מתחברים בזהר ההוא.

בזה"ר הזה שורה מי ששורה, הוא שם לאותו הנסתר שלא ידוע כלל, נקרא קול יעקב, בזה נראית האמונה של הכל. אותו נסתר שלא ידוע כלל, בזה שורה יהוה". הוא השלמות של כל הצדדים, העליון והתחתון נמצא כאן, יעקב השלמות של האבות שאחזו מכל הצדדים. בזה הזה על בחירת השם הזה נקרא, שכתוב ישראל אשר בחרתיך. שני שמות נקרא - יעקב וישראל. בראשונה יעקב, ואחר כך ישראל.

הסתר של הסתר הזה, כשהיה בהתחלה בסוף הזה של המחשבה, שהוא הפרוש של תורה שבכתב, והיא התורה שבעל פה. ועל כן נקרא באר, שגאמר (דברים א) הואיל משה באר את התורה. בא"ר הוא לאותו שנקרא שבע, שכתוב ויבנהו שבע שנים. והינו קול גדול.

וסוף המחשבה הזה הוא בא"ר שבע. ויעקב נכנס בראש הזה לאמונה. כיון שנדבק באמונה הזו, הצריך לו להבחין באותו המקום שנבחנו אבותיו, שנקנסו בשלום ויצאו בשלום.

אדם נכנס ולא נשמר, והתפתה אחריה, וחסא באותה אשת זנונים, הנחש הקדמוני. נח נכנס

שמשא בסיירה, חדא אינון בלא פירודא, וסיירה אף על גב דאיהו תחות שמשא, בלא איהו שמשא, בלא פירודא. ותחות האי, בלא איהו רעות רוח, ואסיר לאתדבקא ביה.

ויצא יעקב, (בראשית כח) בקטרא דסתימו, מגו סתרא סתימא נפקא, זהר אספקלריאה דנהרא, כלילא מתרין גווינין דמתחברין בחדא, כיון דאלין אתפלילו דא ברא, אתחזון ביה כל גווינין. ארגמן איהו כל חיזו דנהורין ביה כלילין. רצוא ושוב, אינון נהורין לא מתעכבין למחמי, חבורא חדא אתחברין בההוא זהר.

בהאי זה"ר שארי מאן דשארי. שמא איהו לההוא דסתיים דלא ידיע כלל. קול יעקב אקרי, בהאי אתחזו מהימנותא דכללא. ההוא דסתיים ולא ידיע כלל, בהאי שריא יהוה". שלימו דכל סטריין איהו, עלאה ותתאה. הכא אשתבח יעקב שלימו דאבהן דאחיד מפל סטריין. זה"ר דא, על ברירו דשמא דא אקרי, דכתיב, (ישעיה מא) יעקב אשר בחרתיך. תרין שמיהן אקרי, יעקב וישראל. בקדמיתא יעקב, ולבחר ישראל.

סתרא דסתרא דא, פד הוה בקדמיתא בהאי סופא דמחשבה, דאיהו פרושא דאורייתא דבכתב, ואיהי תורה שבעל פה. ועל דא אקרי באר, שגאמר (דברים א) הואיל משה באר את התורה, בא"ר איהו לההוא דאקרי שבע, דכתיב, (מלכים א) ויבנהו שבע שנים. והיינו קול גדול.

ודא סופא דמחשבה, בא"ר שבע איהו. ויעקב צאל בהאי רישא למהימנותא, כיון דאתדבק במהימנותא דא, אצטריך ליה לאתבבא, בההוא אטר דאתבחינו אבהן דיליה דעאלו בשלם ונפקו בשלם.

אדם צאל ולא אסתמר, ואתפתא אבתרה, וחסא בההיא

שבע. ויעקב נכנס בראש הזה לאמונה. כיון שנדבק באמונה הזו, הצריך לו להבחין באותו המקום שנבחנו אבותיו, שנקנסו בשלום ויצאו בשלום.

אדם נכנס ולא נשמר, והתפתה אחריה, וחסא באותה אשת זנונים, הנחש הקדמוני. נח נכנס

ולא נשמר, והתפתה אחריה
וחטא, שכתוב וישת מן היין
וישכר ויתגל בתוך אהליו.
אברהם נכנס ויצא, שכתוב וירד
אברהם מצרימה, וכתוב ויעל
אברהם ממצרים. יצחק נכנס
ויצא, שכתוב וילך יצחק אל
אבימלך מלך פלשתים גררה,
וכתב ויעל משם באר שבע.

יעקב, ביון שנכנס באמונה,
הצטרף להכניס מנחה לצד
ההוא, משום שמי שנצל משם
הוא אהוב ונבחר של הקדוש
ברוך הוא. מה כתוב? ויצא
יעקב מבאר שבע, הסתר של
סוד האמונה. וילך חרנה - הצד
של אשת זנונים, אשה מנאפת.
סתר הסתרים מתוך התקף של
אורו של יצחק (וא) מתוך שמרי
היין, יצאה צורה מרפכת אחת
כוללת אחד זכר ונקבה, אדמה
כמו שושנה, נפרדים לכמה
צדדים ושבילים. הנזכר נקרא
סמא"ל, ונקבתו כלולה בתוכו
תמיד. כמו שהוא בצד הקדשה,
כך גם בצד האחר זכר ונקבה
כלולים זה עם זה. הנקבה עם
סמא"ל, נחש, נקראת אשת
זנונים, קץ כל בשר, קץ הימים.
שתי רוחות רעות נדבקות יחד.
רוח הנזכר דקה. רוח הנקבה
בכמה דרכים ושבילים נפרדת,
ונדבקות באותה הרוח של הנזכר.
מקשטת את עצמה בכמה
תכשיטים, כמו זונה, מרחקת,
עומדת בראש הדרכים

והשבילים לפתות בני אדם.
השוטה שקרב אליה, מחזיקה בו
ומנשקת אותו, מוזגת לו יין
המשמר של מרורת פתנים. ביון
ששונה, סוטה אחריה. אחר
התקונים שהיתה

(הושע א) אשת זנונים, נחש קדמא. נחש עאל, ולא אסתמר,
ואתפתא אבתרה, וחטא. דכתיב (בראשית ט) וישת מן היין
וישכר ויתגל בתוך אהליו. אברהם עאל ונפק דכתיב,
(בראשית יב) וירד אברהם מצרימה, וכתבי, (בראשית יג) ויעל
אברהם ממצרים. יצחק עאל ונפק, דכתיב, (בראשית כו) וילך
יצחק אל אבימלך מלך פלשתים גררה, וכתבי, (שם) ויעל
משם באר שבע.

יעקב ביון דעאל במהימנותא, אצטרף למיעל מנחתא
להחיא סטרא, בגין דמאן דאשתזיב מתמן, איהו
רחיקא וגרירא דקדשא ברין הוא. מאי (מה) כתיב, (בראשית
כח) ויצא יעקב מבאר שבע, סתרא דרזא דמהימנותא. וילך
חרנה, סטרא (הושע א) דאשת זנונים, אשה מנאפת.

סתרא דסתרין, מגו דתוקפא דטיהרא דיצחק (נפ), מגו
דורדיא דחמרא, נפק חד נעיצו קטירא, כליל חד
דבר ונוקבא, סומקא כוורדא, מתפרשן לכמה סטרין
ושבילין. דכונרא אקרי סמאל, נוקביה כלילא בגויה תדיר.
כמה דאיהו בסטר קדושה, הכי נמי בסטרא אחרא, דבר
ונוקבא כלילן דא בדא. נוקבא דסמאל, נחש, אקרי אשת
זנונים, (בראשית י) קץ כל בשר, קץ הימים.

תרין רוחין בישיין מתדבקן כחדא, רוחא דדכונרא דקיק.
רוחא דנוקבא, בכמה אורחין ושבילין מתפרשא,
ומתדבקא בההוא רוחא דדכונרא. קשיטת גרמה בכמה
תכשיטין פזוזה, מרחקא קיימת בריש אורחין ושבילין,
לפתאה בני נשא.

שטיא דקריב בהדה, אתקיפת ביה ונשקת ליה, מסכת ליה
חמרא דדורדיא, דמרורת פתנים. ביון דשתי, אסטי
אבתרה, לבתר דחמאת ליה סטי אבתרה מאורחא דקשוט,
אפשיטת גרמה מכל אינון תקונין דהות מתתקנא לגבי
דההוא שטיא.

תקונין דילה, לפתאה לבני נשא. שערהא מתקנין סומקן
שרואה אותו סוטה אחריה מדרך האמת, מפשיטה את עצמה מכל אותם התקונים שהיתה
מתקנת לשוטה הזו.

התקונים שלה לפתות בני אדם: שערותיה מתקנים אדמים פשוטה, פניה לבנים ואדמים,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופורקיא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידי התקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזנו במהרה בימינו. ויקום בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתי ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע בייעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדִשְׁתָּא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפֵּרָה, וְרוּחַ
וְהַצֵּלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֲהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכַרָּה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֻהָ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֵיהָ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכיתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכיתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

- עלוני "אור הזוהר" בהמשכים -

סו.	ספר "מצדקת הרבים"	קיו.	עלון אור הזוהר # 33	קסא.	אחר	199) עמודים.
סח.	אור האמת	קיה.	עלון אור הזוהר # 34	קסב.	קדשים	69) עמודים.
סט.	אל הקרפל	קיט.	עלון אור הזוהר # 36	קסג.	אמור	165) עמודים.
ע.	הוזהר ותקשיש	קכ.	עלון אור הזוהר # 37	קסד.	בהר	45) עמודים.
עא.	גאלת הרשב"י	קכא.	עלון אור הזוהר # 38	קסה.	בתקומי	33) עמודים.
עב.	מקטניות הוזהר	קכב.	עלון אור הזוהר # 39	קסו.	במדבר	35) עמודים.
עג.	ישועות הוזהר	קכג.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש סדר בראשית	קסז.	נשא	32) עמודים.
עד.	ישועות הרשב"י	קכד.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש סדר שמות	קסח.	בהעלותך	80) עמודים.
עה.	נפלאות הוזהר	קכה.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש סדר ויקרא	קסט.	שלח	163) עמודים.
עו.	שרה ויקרא	קכז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש סדר דברים	קע.	קרח	32) עמודים.
עז.	שער הוזהר	קכח.	לקוטי חק לישראל על סדר בראשית	קעא.	קתק	42) עמודים.
עח.	תולדות רשב"י	קכט.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש על כל התורה ביאור כותק מדבש	קעב.	גלגל	277) עמודים.
עט.	תהלות הוזהר	קכך.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קעג.	קעג	438) עמודים.
פ.	תיבת נח	קכל.	תורת הוזהר מקהל לקרשיות על הוזהר כותק	קעד.	מטות	5) עמודים.
פא.	תשובת הרשב"י	קכמ.	לקוטי חק לישראל על סדר בראשית	קעה.	ואתחנן	102) עמודים.
פב.	מקפלות הוזהר	קכנ.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש על כל התורה ביאור כותק מדבש	קעו.	עקב	36) עמודים.
פג.	תיקוני זוהר הימני ב' חלקים	קכו.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש על כל התורה ביאור כותק מדבש	קעז.	שופטים	13) עמודים.
פד.	זוהר הימני המחולק ל-354 ימי השנה 6 ברכים	קכז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קעח.	כי רצא	89) עמודים.
פה.	עלון אור הזוהר # 1	קכח.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קעט.	ויקח	160) עמודים.
פז.	עלון אור הזוהר # 2	קכט.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפ.	האנוני	44) עמודים.
פו.	עלון אור הזוהר # 3	קכך.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפא.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	12) עמודים.
פח.	עלון אור הזוהר # 4	קכג.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפב.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	160) עמודים.
פט.	עלון אור הזוהר # 5	קכד.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפג.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	154) עמודים.
צ.	עלון אור הזוהר # 6	קכה.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפד.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	200) עמודים.
צא.	עלון אור הזוהר # 7	קכז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפע.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	160) עמודים.
צב.	עלון אור הזוהר # 8	קכח.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	104) עמודים.
צג.	עלון אור הזוהר # 9	קכט.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפח.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	172) עמודים.
צד.	עלון אור הזוהר # 10	קכך.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפס.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	110) עמודים.
צה.	עלון אור הזוהר # 11	קכל.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	114) עמודים.
צו.	עלון אור הזוהר # 12	קכמ.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפח.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	103) עמודים.
צז.	עלון אור הזוהר # 13	קכנ.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	56) עמודים.
צח.	עלון אור הזוהר # 14	קכו.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	345) עמודים.
צט.	עלון אור הזוהר # 15	קכז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	165) עמודים.
ק.	עלון אור הזוהר # 16	קכח.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	87) עמודים.
קא.	עלון אור הזוהר # 17	קכט.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	99) עמודים.
קב.	עלון אור הזוהר # 18	קכך.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	202) עמודים.
קג.	עלון אור הזוהר # 19	קכג.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	176) עמודים.
קד.	עלון אור הזוהר # 20	קכד.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	250) עמודים.
קה.	עלון אור הזוהר # 21	קכז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	425) עמודים.
קו.	עלון אור הזוהר # 22	קכח.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	70) עמודים.
קי.	עלון אור הזוהר # 23	קכט.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	59) עמודים.
קכ.	עלון אור הזוהר # 24	קכך.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	216) עמודים.
קח.	עלון אור הזוהר # 25	קכל.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	410) עמודים.
קי.	עלון אור הזוהר # 26	קכמ.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	213) עמודים.
קיא.	עלון אור הזוהר # 27	קכנ.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	87) עמודים.
קיב.	עלון אור הזוהר # 28	קכו.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	57) עמודים.
קיג.	עלון אור הזוהר # 29	קכז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	89) עמודים.
קיד.	עלון אור הזוהר # 30	קכח.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	33) עמודים.
קטו.	עלון אור הזוהר # 31	קכט.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	
קטז.	עלון אור הזוהר # 32	קכך.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	קפז.	הק לישראל עם ביאור בלשון הקודש	